

Vakantie met gastkinderen uit Bosnie

Dit jaar zal er een groep kinderen uit Bosnië vakantie komen vieren in Nederland.

2 meisjes van 11 en 12 jaar zullen in ons gezin van 5 personen mee draaien voor 3 weken.

Het is niet de eerste keer dus we weten wat we een beetje kunnen verwachten.

7 jaar geleden kwamen 2 jongens uit dit land met het verdriet van de oorlog nog in hun koppies gegrift.

Ook weten we dat na 3 weken er een lach op diezelfde koppies stond en dat er 2 heel andere kereltjes weg gingen dan die gekomen waren. Even helemaal weg uit de omgeving van oorlog en armoede.

Lekker spelen, zwemmen, eten en natuurlijk voetballen. Even in een wereld van verdraagzaamheid, een eigen bed in een kamertje met een vriendje die een andere taal spreekt, maar dat geeft niks. Met handen en voeten kom je een heel eind als je 10 jaar bent.

Nu, 7 jaar verder, zijn het andere kinderen. Zij hebben de oorlog niet mee gemaakt, maar wel de nasleep en die is niet mis! Als je een peuter bent en mamma moet alleen met jou rond zien te komen omdat papa vermoord is. Geen uitkering, geen huis, geen werk en ook nog maar sinds een paar jaar een school. Niet voor alle kinderen is het vanzelfsprekend om naar school te gaan. Sommige moeten werken op het land om de kost te verdienen voor het gezin en hun zieke oma.

Mijn meisjes, want dat zijn het voor 3 weken, zijn weinig gewend. Weliswaar hebben ze een tasje met kleding bij zich maar de onderbroeken die daaruit komen kunnen eigenlijk gelijk bij het vuil. Bij aankomst maken ze gebruik van toilet en douche. Geen idee hoe dit werkt dus na enige uitleg gaan ze aan de slag. Fluisterend horen we ze in de badkamer hun gang gaan en heerlijk ruikend komen ze na enige tijd weer in de kamer.

Dan vinden ze het lekker om een flink bord pasta weg te werken.

Wat onwennig nemen we ze mee naar buiten.

Het is lekker weer en we wandelen wat in de tuin, drinken wat en daarna zoeken we de bedden op. Het is snel stil. Doodmoe van de reis, schoon en met gevulde maag slapen ze een gat in de dag. Dit is ook de enige keer dat er uitgeslapen wordt want verder in de weken is het gelijk op met mij. Je zal toch eens iets missen tijdens dit verblijf.

Er wordt genoten van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, tal van gezelschapsspelletjes komen aan bod. Maar ook buiten spelen ze naar lieve lust als of het geen 30 graden is.

Zwemmen is wel favoriet en dit wordt dan ook stevast iedere morgen aan het ontbijt gemeld. Dat alles goed is als er maar gezwommen wordt.

Met boodschappen doen willen de kinderen graag fruit kopen. Ze kennen het wel maar krijgen dit thuis nooit. Net als groente. Dat is voor de verkoop. Niet voor eigen gebruik.

Naar mate de dagen vorderen merk je dat ze wat vrijer worden, ze laten merken wat ze lekker vinden en zeggen niet meer op alles ja. De vruchten thee is favoriet.

Als een van de kinderen op een avond komt vragen of ze een theezakje mee naar huis mag nemen, is ze zo blij als wat. Nee, veel gewend zijn deze meisjes zeker niet, en de dankbaarheid is te merken aan hun gedrag. Ook worden ze steeds vrolijker. Er wordt wat afgelachen en vaak denk ik: 'wat is er toch weinig voor nodig om iemand een leuke vakantie te bezorgen'.

We zijn blij dat diversen mensen het mogelijk hebben gemaakt om deze kinderen in Nederland een vakantie aan te bieden. Donateurs en gastgezinnen. Voor 3 weken je deuren openzetten voor iemand die het moeilijk heeft geeft je zelf en je gezin een goed gevoel, want reken maar dat wij er ook veel van leren.

Ik weet uit ervaring dat we ze straks weer erg zullen missen, maar dat we ze dit hebben kunnen geven geeft je weer een goed gevoel en wie weet horen we nog eens wat.

Een ding weet ik zeker: vergeten zullen we ze nooit en dat geldt voor hen ook.

Hopelijk zullen ze nog vaak terug denken aan deze fijne tijd in ons land.

Een gastmoeder.